

Перо, мій скальпелю вогненний,
Ти мій жорстокий лиходій,
Мій дикий поклик цілоденний,
Первоцвіт мій, перволюб мій!

Нам розтинати дні ці карі
До серцевини, до зорі,
Куди не дійдуть яничари
В облудній словоблудній грі.

Дні полохливі, і невтішні,
І лаконічні, точні дні,
І дні, мов глечики з Опішні,
Протяті шпагами вогнів,

І дні, яким нема відроди,
І виноградні, теплі дні,
Де тихо сплять старі досади,
Зіщулившись на самім дні.

Дні променисто-легковажні,
Горбаті дні, мозільні дні,
І дні чеснот, і дні продажні,
Яким солоні кров зрідні.

Перо — це наша спільна доля —
Все обійти і все знайти,
Аж поки в головах тополя
Не прошумить за два хрести.

1965

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.